

No és això, companys, no és això!

Els actes violents que es van viure ahir pel matí a les portes del parlament són la millor demostració de com es pot perdre en cinc minuts tot el crèdit merescudament obtingut en un més! L'error d'estratègia o de càlcul no pot haver estat més greu ni més injustificable: en fossin o no conscients, els que van decidir utilitzar "Aturem el Parlament" com a lema de la protesta jugaven amb foc i s'han cremat les mans, amenaçant de calcinar el moviment sencer dels *indignats*...

Per més que [els convocants](#) posessin l'èmfasi en que "*Serà una acció absolutament pacífica, no violenta...*" i reivindicassin la "*legimitat de la desobediència civil per oposar-nos a l'aprovació de lleis injustes*", convertir aquest desafortunat eslògan en bandera de la protesta —en comptes d'escollir-ne algun altre de més explícit i menys bel·ligerant ("Aturem les retallades socials", per exemple)— fou una mostra de miopia política i d'irresponsabilitat alarmant i imperdonable que feia preveure el pitjor.

Certament, sobren les raons per a estar indignats; certament l'actuació dels antiavalots del Mossos d'Esquadra del 27 de maig fou intolerablement severa; certament podia comportar un component de provocació i d'instigació a la resposta violenta indiscutible; certament les retallades en serveis públics no tenen perdó, i menys quan de manera simultània es concedeixen ajudes milionàries a les entitats financeres directament responsables de la crisi; certament un atur juvenil del 40 % pot convertir el futur en una utopia; certament els parlamentaris representen una part i no pas tota la població; certament la democràcia no pot consistir en limitar-nos a votar cada quatre anys amb un sistema de llistes tancades endogàmic i pervertit; certament les *línies vermelles* de la credibilitat i la coherència política van ésser traspassades ja fa molt de temps...

Certament... Tots aquests arguments —i tants d'altres d'acumulats que hi podríem afegir— expliquen i justifiquen de sobra una creixent insatisfacció i indignació. Una legítima i més que raonable indignació que ha d'expressar-se lliurement, al carrer i allí on convingui, amb veu alta i sense restriccions. Quan s'arriba al límit cal dir que ja n'hi ha prou, que és urgent redreçar el rumb si no volem assumir el risc d'estimar tota una generació pel penya-segat de la desesperació, la marginació i l'exclusió social.

Tanmateix, i en aquest punt és forçós que siguem del tot inflexibles i que defugim qualsevol mena d'excusa o d'al·legació, ni aquestes raons ni cap altres no poden justificar ni emparar l'ús de la violència. L'exercici de la força física és blasmable sempre, el dugui a terme qui el dugui a terme. La violència és —i ha estat des de l'albada dels segles— la raó dels que no tenen raó; la raó de la desraó. Com bé asseverava Unamuno, per a vèncer —de veritat— cal saber convèncer, mai imposar.

Si els *indignats* pretenen assolir una *democràcia real*, una manera de fer diferent, més participativa i directa, si volen de bo de veres assenyalar un *abans* i un *després*, si tenen intenció de deixar petja en la història, i definir amb netedat la diferència entre un *nosaltres* i *ells*, el primer que han de fer es desmarcar-se, amb contundència i sense ambigüitat de cap mena, dels actes descontrolats d'ahir i dir, amb veu ben alta i clara: «En el meu nom no: defensem la força de la raó, no la raó de la força.»

No és això, companys, no és això!

dijous, 16 de juny del mmxi

© Xavier Serrahima 2011
www.racodelaparaula.com

Informació sobre els drets

